

Van 26 tot 31 augustus vond de 12de zomeruniversiteit van de LCR plaats, voor de tweede keer in Gourette, in de Pyreneeën. Met meer dan 700 deelnemers opnieuw een geslaagde afspraak. Op de zomeruniversiteit weet men waarom men elk jaar terugkeert: een flinke dosis politiek, in een aangename en gezellige omgeving. Dé afspraak van het einde van de vakantie waar plaats is voor reflectie en debat, waar men het bilan maakt van de recente strijd en zich voorbereidt op de komende mobilisaties. Maar elke keer is toch anders: elke nieuwe universiteit verschilt van de vorige.

Die van dit jaar brak niet met die regel. Zoals de vorige, bood ze een enorm gamma aan van debatten, tot tien tegelijk per halve dag, naast vormingscycli, die altijd een groot succes kennen, een zeer rijke rode draad rond de kwestie van de arbeid. Bijzonder diverse thema's, van Chiapas tot de onveiligheid op de weg, naast culturele avondjes en ontspanningsactiviteiten... Een nieuwigheid dit jaar: alles speelde zich af in schitterend weer: de zon was de superster van Gourette 2! Ook nieuw was een volledige cyclus over wetenschappelijke vraagstukken. Evenals de ontdekking van de rockgroep Sous la ruine, van de groep Fond de tiroir en van waartoe Stanislav Demidjuk allemaal in staat is met keramiek...

Internationalistisch

Conform de traditie waren er talrijke en bijzonder geapprecieerde buitenlandse genodigden, van de Spaanse staat, Portugal, Groot-Brittannië, de Verenigde Staten... Zoals gewoonlijk waren er helaas ook de onmogelijkheden van de laatste minuut, waardoor er geen Palestijnse, Algerijnse, Braziliaanse... interventies waren. Ook al klassiek (alles gaat zo snel!) was de meeting van Olivier Besancenot, die de klokken van de politieke en sociale rentree luidde. Maar anders dan anders: een rentree waarvan hij kon zeggen dat het er geen echte is omdat de vorige geen echt einde heeft gekend. Bravo voor de intermittents! En leve Larzac! Belangrijke mobilisaties die zich afspeelden tijdens deze universiteit, waar er ook veel debatten waren gewijd aan mei 2003: de buitengewone beweging van de onderwijssector en de enorme strijd voor de verdediging van de pensioenen door de algemene staking.

Zoals steeds werd er gediscussieerd over de perspectieven voor de linkerzijde en vooral de radicale linkerzijde, rond het thema "welk links alternatief?". Een aantal uitnodigingen waren daartoe verstuurd, die door sommigen aan de kant werden gelegd (LO, zoals gewoonlijk), en door anderen aanvaard: François Delapierre van Nouveau Monde, Jean-François Gau van de PCF, Gilles Lemaire, nationaal secretaris van de groenen, Henri Mermé voor les Alternatifs, Yves Salesse, één van de initiatoren van de oproep "Pour une alternative à gauche"... Alain Krivine zetelde in het debat namens de LCR. Toen bij het begin naar voor werd geschoven dat het objectief niet was mekaar te overtuigen, kon iedereen, bevrijd van die zorg, ongestoord lastige vragen in het spel brengen. Wat dan ook op forse manier werd gedaan. Henri Mermé herinnerde aan het - reeds oude maar steeds zonder antwoord gebleven - voorstel van de Alternatifs voor PCF-Verts-LCR-Alternatifs lijsten voor de volgende verkiezingen. François Delapierre verwelkomde de bereidheid om te regeren van de LCR, en aangezien deze naar voor schoof dat dit afhangt van de politieke inhoud, stelde hij voor daarover te discussiëren. Jean-François Gau weigerde een taktiek in twee stadia (allemaal samen pogen te wegen op de PS), nodigde uit om mekaar te vinden rond nieuwe inhoud, tegelijk preciserend dat de PCF geen deelnemende partij is in het debat over een nieuwe formatie. Yves Salesse interpeleerde fors de leiding van de LCR omwille van haar weigering om als observator deel te nemen aan de zogenoemde coördinatie Ramulaud. Gilles Lemaire formuleerde twee vragen waarvan de antwoorden volgens hem negatief zijn: is de regeringswissel mogelijk zonder de PS? Is het alternatief mogelijk met de PS? Hoewel dit een beetje zonderling mocht klinken, verhinderde dit niet dat men wel moest erkennen dat de vaak op polemische wijze opgeworpen problemen een diepgaand debat verdienen.

Dit alles heeft ook zijn echo gehad in de geschreven pers. Maar de grootste publiciteit voor de zomeruniversiteit kwam van... de Socialistische Partij! Zij koos de LCR als haar mikpunt, en het samenvallen van de data van de twee universiteiten maakte het de media mogelijk de twee tegenover mekaar te plaatsen. Hollande werd door alle media gevraagd al zijn kritieken op Besancenot te spuien, en omgekeerd...

Dat zijn de spelletjes van de rentree die de echte inzet eerder verhullen dan verhelderen. Maar de twaalfde zomeruniversiteit kon daar voldoende bovenuit stijgen om het met een zekere sereniteit en helderheid te overschouwen...

Statistieken

Op basis van de 320 onderzochte vragenlijsten (ongeveer de helft van de deelnemers)

Vrouwen: 40 %

Mannen: 60 %

Leden van de LCR : 70 %

Niet-leden van de LCR : 30 % (de helft mannen, de helft vrouwen)

Namen aan hun eerste zomeruniversiteit deel: 104

Namen aan hun tweede zomeruniversiteit deel: 61

Leeftijden :

Minder dan 20 jaar : 7 %

Tussen 20 en 30 jaar : 20 %

Tussen 30 en 40 jaar : 14 %

Tussen 40 en 50 jaar : 26 %

Tussen 50 en 60 jaar : 26 %

Meer dan 60 jaar : 7 %

20 % van de deelnemers zijn lid geworden van de LCR tijdens 2003 en 2002, 7% tijdens 2000 en 2001